

LBRIS

We know
books

Adrian Victor Vank

aproape
adevărat

EDITURA
CREATOR
BRAȘOV, 2022

CUPRINS

STAIRWAY TO HEAVEN	5
I.....	7
II.....	12
III.....	15
IV.....	18
V.....	21
VI.....	24
VII.....	26
VIII.....	28
IX.....	30
X.....	34
XI.....	39
XII.....	42
IOJI ȘI LOȚI	45
TRAGEDIA INOCULATA	57
I.....	59
II.....	62
III.....	63
IV.....	66
VIZIONĂRI	69

NELU	81
I	83
II	88
III	95
IV	98
V	101
VI	102
VII	109
VIII	115
IX	121
X	126
XI	132
XII	136
XIII	144
XIV	151
XV	154
XVI	163
XVII	167
XVIII	176
XIX	185
XX	188
XXI	194
EPILOG	207

I.

Am terminat relativ rapid de tratat cele două subiecte. Scrisesem o pagină și un sfert. Suficient pentru cele 50 de mărci pe care urma să mi le dea colegul meu din Congo pentru lucrare. Am prins un moment în care asistentul profesorului de Drept comercial nu era atent, m-am întors și i-am pus congolezului foaia pe bancă. A luat-o și a mimat că scrie în continuare pe ea. Mai aveam trei sferturi de oră pentru propria lucrare. M-am pus pe scris și am tratat aceleași subiecte, dar mai pe larg, aveam nevoie de notă maximă. Am predat lucrarea și am ieșit din sală. Congolezul mă aștepta fumând, rezemat de calorifer. Avea un zâmbet larg pe figura lui de congolez cu părinți bogați. Tatăl lui avea o firmă de taximetrie în Kinshasa iar sora lui studia medicina. A scos banii din buzunarul pantalonilor și mi i-a întins. Am luat banii și i-am promis că vom repeta schema la următorul examen scris. Banii mă scoteau din foamea studențească a anilor '90 pentru cel puțin o săptămână. Așa mergeau treburile pe vremea aceea. Știam că învăț pentru viitoarea mea profesie, oriunde ar fi fost

situată aceasta în geografia săracă a profesiilor juridice, dar aveam și beneficiul imediat al micului gheșeft cu colegul congolez. Studenții din Israel plăteau mult mai bine, dar aceștia erau în vadul comercial al altor colegi. Am schimbat mărcile la cel mai apropiat punct de schimb valutar și m-am ospătat cu o pizza rece și un pahar cu lapte bătut. Trebuia să mai rezolv problema cazării. Găsisem o ofertă. O mansardă într-un imobil aflat în buricul capitalei, aproape de Facultatea de Drept. Prețul era derizoriu, două sute de lei pe lună. Am schimbat câteva fise și am intrat în prima cabină telefonică. Am băgat fisele și am format numărul ce apărea în anunțul din ziar. Telefonul a sunat de cinci ori. Mă gândeam să mă las păgubaș și să revin mai târziu dar, după al șaselea țâr, am auzit o voce feminină în receptor. Era proprietara. Mi-a spus că este o cămăruță modestă, foarte mică, situată la mansarda imobilului în care locuia și nu aveam acces la ea decât pe scara laterală, cea care pornea din subsolul imobilului. I-am spus că eram student și confortul nu era una dintre prioritățile mele. I-am mai spus că aveam bani pentru a achita chiria în avans și am bătut palma cu vocea din receptor. Urma să ne întâlnim peste o oră pentru a-mi arăta cămăruța. Am luat-o pe jos spre Universitate. Am intrat în pasaj. Am întârziat puțin pe la tarabele anticarilor și am cumpărat două casete piratate, două albume lansate recent pe piață, Queensriche – „Empire” și Overkill

– „Horrorscope”. Mi-am permis. Dacă mai stăteam două zile pe meniul pizza sleită cu lapte bătut, eram cu balanța financiară perfect echilibrată. La cartela de cantină renunșasem de ceva timp. O singură lună am mâncat la cantina din campusul situat în vecinătatea facultății. Am băgat casetele în buzunarul gecii și am ieșit în fața Naționalului și a Intercontinentalului, două imobile care m-au făcut să mă simt mic. Am trecut printe cei doi monștri arhitecturali și am ieșit pe strada pe care era ambasada americană. După aproximativ o sută de metri, am găsit blocul. Avea cinci etaje iar deasupra etajelor cu balcoane avea un rând de ferestre înguste și murdare. Probabil acolo erau cămăruțele de închiriat, vechile încăperi ale slujitorilor din vremurile în care existau slujitori. Am intrat și am urcat cu liftul până la etajul doi, acolo unde locuia viitoarea mea gazdă. Am sunat de două ori. Ușa s-a deschis și o femeie blondă, mai scundă decât mine, mi-a deschis ușa. Când m-a văzut, a zâmbit discret. În spatele ei am zărit un copil, nu mai mare de trei ani, și un bătrânel ciudat. Ochiul drept era mare, indecent de mare, iar cel stâng era pe jumătate închis. Avea nasul mic și ascuțit, iar pielea feței avea aspectul hârtiei de copt întinse peste oasele feței. Am crezut că mă privește cu ochiul mare, dar m-am înșelat, mă privea cu cel mic. Când s-a întors și a plecat din cadrul ușii, am văzut că își trăgea piciorul stâng. Ulterior am aflat că bătrânului i se spunea Slu-

tul. Copilul l-a urmat pe bătrân. Femeia m-a invitat în casă. M-am descălțat și am intrat în sufragerie. Mobilierul era simplu, o bibliotecă cu câteva cărți, o canapea joasă și o măsuță de cafea. Bătrânul și copilul s-au retras în bucătărie. Femeia s-a așezat lângă mine și mi-a descris cămăruța. Femeia nu era o frumusețe, avea o fizionomie comună, fața rotundă, nasul mic, ochi căprui, iar părul blond i se oprea la nivelul umerilor. Sâni mi-au atras atenția, erau foarte generoși și fermi. Fuma țigări egiptene și avea o voce caldă. O chema Diana. Pentru a ajunge la mansardă, trebuia să o luăm pe scările din spatele ușii de la bucătărie. Fiecare bucătărie din imobil avea acces la scara în spirală ce ducea la cămăruțele de la mansardă. De afară, accesul la scară era din subsolul imobilului. Probabil sistemul acesta fixa și poziția socială a slujitorului. Accesul pe scară era blocat de un grilaj metalic. Diana mi-a spus că doar administratorul blocului, madame Giuglea, are cheia de la grilaj. A mai adăugat că nu trebuie să-mi fac probleme, grilajul nu se încuie niciodată. Urcam în urma Dianei, gazda mea. Mi-a povestit pe scurt despre baba Paula, singura locatară a mansardei pe care o cunoștea. Mi-a spus că baba Paula este ciudată, are un motan negru și nu vorbește cu nimeni. A subliniat faptul că, deși este ciudată, este inofensivă, vorbește doar cu motanul ei și se ține departe de toți colocationarii mansardei, câțiva studenți. Despre ceilalți locatari ai mansardei, Diana nu mi-a

povestit nimic, nu-i cunoștea. Am ajuns la mansardă. Mirosul de excremente de pisică m-a lovit frontal. Diana a observat și m-a liniștit, spunându-mi că mansarda mea este în partea opusă a etajului, departe de cea în care stăteau baba Paula și motanul ei. Ușa de la camera babei era întredeschisă. Când am trecut prin dreptul ei, nu m-am putut abține și am aruncat o privire înăuntru. Baba Paula stătea așezată pe pat și avea în brațe un motan negru. Îl mângâia pe spate și vorbea cu el. Singurul care a sesizat prezența mea a fost motanul. A ridicat capul și m-a privit lung. Într-adevăr, camera mea era la depărtare de camera babei Paula. Diana s-a aplecat pentru a descuia ușa. Deși era semiîntuneric, i-am văzut fundul bombat și foarte apetisant. A învârtit de două ori cheia și a deschis ușa. Am intrat. O cameră mică, un pat, o masă, un scaun, un dulap mai mic decât mine și o etajeră, acesta era întregul mobilier al camerei. M-am declarat mulțumit. Diana mi-a înmănat cheia, s-a întors și a plecat. Privirea mea i-a însoțit fundul până ce acesta a dat colțul.

II.

Baba Paula era dintr-un sat de la poalele Apusenilor. Nu fusese toată viața ei babă. A fost o fetiță frumoasă, vrednică și cuminte. S-a transformat într-o adolescentă zveltă și frumoasă. Își ajuta părinții și participa la toate sărbătorile comunității. Băieții o visau în paturile lor, dar Paulei nu-i plăcea niciunul dintre aceștia. Era amabilă cu toți băieții, dar păstra o distanță de siguranță. Mama Paulei o visa măritată cu Costel, șoferul de la Consiliul Popular, un băiat plinuț și tăcut. Mama Paulei avea un singur criteriu esențial pentru un bărbat: să nu bea, în rest, nu conta nimic, putea fi și ungur. Logica ei era imbatabilă, un șofer nu-și permite să bea. În fiecare seară îi vorbea Paulei despre Costel, dar Paula nici nu voia să audă de băiatul tăcut și plinuț. Echilibrul biochimic al Paulei a fost tulburat de un bucureștean din echipa cinematografică venită să prezinte în sat două filme de propagandă sovietică. Mai întâi s-a îndrăgostit de mâinile lui îngrijite, cu degete de pianist. Stătea pe banca din curtea Consiliului Popular în timp ce Anton potrivea rolele de film în aparat. Privea vră-

jită cum degetele lui aranjează filmul pe rolă, cum apasă pe butoanele aparatului de proiecție și reglează claritatea imaginii pe cerșaful cu rol de ecran, întins pe peretele clădirii. În timpul filmului, Paula a închis ochii și și-a imaginat cum degetele lui Anton îi mângâie sânii și coapsele. Chiar și doar gândind la aceste lucruri, biochimia Paulei o lua razna. Simțea nevoia să-și bage mâna sub fustă și să-și... S-a rușinat de acest gând, a deschis ochii și a încercat să se concentreze la brava femeie sovietică, bucălată, blondă și asexuată, care ținea mitraliera într-o mână și în cealaltă avea o seceră și un mănunchi de spice de grâu. În pauza de la mijlocul filmului, Anton a remarcat-o pe Paula și s-a așezat lângă ea. Zarurile erau aruncate. S-au retras în dubița cu care se deplasa caravana cinematografică și, într-o poziție nefirească, cei doi s-au avut. Paula și-a adunat puținele lucruri și a fugit în capitală cu Anton. Au urmat două luni de dragoste nebună, cu nopți fierbinți și dimineți orgasmice. Într-una dintre dimineți, Anton a cerut-o în căsătorie iar Paula a spus da. Anton era dintr-un sat din Valea Covurluiului. A dus-o și a prezentat-o părinților. Părinții lui Anton le-au dat binecuvântarea părintească. La părinții Paulei nu s-au mai dus, Paula era fugară și riscau să fie fugăriți de părinții și rudele fetei. Înainte de nuntă, Anton a avut o deplasare cu caravana cinematografică la Suraia, în județul Vrancea. Aveau de prezentat un film sovietic cu benefi-

ciile colectivizării cu prilejul înființării gospodăriei colective „Drumul lui Lenin”. În timp ce filmul rula pe un cearșaf întins pe peretele primăriei, o mulțime de surăieni au pornit o revoltă spontană. În caravana cinematografică erau și trei securiști. Aceștia au scos automatele pentru a calma mulțimea. Mulțimea nu s-a calmat, iar securiștii au deschis focul. Un glonț plecat dintr-una din cele trei țevi ale automatelor securiștilor a lovit pieptul lui Anton care se chinuia să protejeze aparatul de proiecție. Glonțul i-a făcut praf sternul și câteva bucăți de os i-au străpuns inima și au oprit-o, ceea ce a cauzat decesul prematur al bărbatului. Anton a fost decorat post-mortem și a fost numit „eroul comunist de la Suraia”. Vestea morții lui Anton a lovit-o pe Paula ca un trăsnet venit din prea-înaltul cerului. Și-a pierdut mințile. Rătăcea pe străzile capitalei și vorbea de una singură. Dormea în gară sau prin parcuri și mânca din tomberoane. Toată lumea o cunoștea pe iubita eroului comunist de la Suraia. În cele din urmă, Paula s-a împrietenit cu un motan negru, care vâna șobolani în zona Gării de Nord. L-a botezat Anton și îi vorbea toată ziua. Împărțea mâncarea cu el, așa că Anton a încetat să mai vâneze poțocii din subteranele gării, s-a îngrișat și torcea toată ziua.

III.

M-am mutat în aceeași zi. Tot bagajul meu încăpea în două geți mari, așa că mutatul a fost relativ simplu. Partea grea a fost să urc cele două geți pe scara îngustă ce pornea din subsolul blocului. A fost o adevărată aventură pe scara aceea în formă de spirală, ce urca paralel cu liftul blocului. Când am urcat cu a doua geantă, m-am intersectat cu un tânăr pletoș. Cobora în grabă scările și nu m-a observat decât atunci când am ajuns față în față. Avea plete și din spatele acestora au apărut doi ochi tulburi. Eram în impas. Nu încăpeam amândoi pe scară. Părea mirat de prezența mea și în același timp, nu părea că ar intenționa să mă lase să trec, deși eu eram cel care urca și în plus, aveam ditamai geanta pe umăr. În loc de bună ziua, mi-a spus că este grăbit. I-am răspuns că nu este problema mea atât timp cât eu sunt cel care urcă, iar el se poate retrage cu cinci trepte și se poate lipi de una dintre ușile bucătăriilor apartamentelor, pentru a mă lăsa să trec. S-a uitat în spate și a văzut că aveam dreptate, nu trebuia decât să urce cinci trepte și ajungea la spațiul de pe platforma pe

care dădea ușa bucătăriei unui apartament. Era asemeni unui refugiu pe o șosea îngustă, o mică alveolă în care se putea rezolva problema accesului a două persoane ce folosesc scara în sensuri diferite. A urcat cinci trepte și astfel am reușit să trec. După ce am trecut de tip, acesta s-a năpustit pe scări și a strigat: „Bine ai venit... mi se spune Poetul”. Am ajuns în cameră, am despachetat și m-am întins în pat. În secunda în care simțeam că mă scurg în lumea vise-lor, m-a readus la realitate un ciocănit puternic în ușă. M-am ridicat din pat și am deschis. În cadrul ușii era un băiat brunet și creț. Cred că era cel mai creț păr pe care l-am văzut la un bărbat. Avea un zâmbet larg și ochii vioi. Mi-a spus că i se spune Crețu sau Pictorul și că are o veste proastă pentru mine. A râs scurt și mi-a spus că avem ploșnițe. Eram prea obosit, așa că vestea nu m-a doborât. M-a luat de braț și m-a condus în camera lui. Am intrat și am constatat că încăperea lui era mai spațioasă decât a mea. Avea un pat de spital în mijlocul camerei, un dulap și o mulțime de coli de hârtie și cutii cu cărbune de desenat. Mi s-a părut nefiresc ca patul să stea exact în mijlocul camerei. Crețu mi-a explicat că el îl pusese acolo din cauza ploșnițelor care se urcă pe pereți. M-am uitat mai atent la pat și am constatat că fiecare picior al patului era așezat într-o cutie de conservă goală, iar fiecare cutie era plină cu un lichid. Crețu a sesizat nedumerirea mea și mi-a explicat că este soluția pe

care a găsit-o pentru a evita ca ploșnițele să se urce în pat folosindu-se de picioarele acestuia. Lichidul era gaz lampant, iar ploșnițele nu puteau ajunge la piciorul de pat decât dacă ar fi trecut prin gazul din cutia de conservă, lichid cu potențial letal pentru ploșnițe. Și-a suflecat pantalonul și mi-a arătat două puncte roșiatice pe gamba dreaptă. Mi-a spus că vreo două ploșnițe au reușit să ajungă în pat, dar nu știa cum. I-am spus că, cel mai probabil, se urcaseră pe pereți, au avansat pe tavan până deasupra patului și s-au aruncat de acolo. A râs fără a înlătura ipoteza avansată de mine. Într-un colț al camerei era un rucsac vechi, modelul cu cadru de aluminiu. S-a îndreptat spre rucsac și a scos o sticlă de un litru cu un lichid transparent și m-a întrebat dacă vreau să beau niște țuică de Pitești. Am aruncat o privire spre fereastra deschisă, am văzut că începe să se întunece și mi-am zis că nu are ce să strice o țuică de Pitești înainte de culcare. După a doua cană de țuică de Pitești, m-am retras în cămăruța mea și am adormit îmbrăcat. Deși țuica de Pitești mă torpilase, am realizat că patul era mai mic decât mine și va trebui să rezolv cumva problema asta.